

Sygn. akt II Ka 384/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 sierpnia 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia (del.) Paweł Mądry
------------------------	----------------------------------

Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska
---------------------	-----------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 18 sierpnia 2023 r.

sprawy **R. N.**

obwinionego o czyn z art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 16 marca 2023 r. sygn. akt II W 629/21

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 100 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 384/23

UZASADNIENIE

R. N. został obwiniony o to, że w dniu 12 maja 2021r. ok. godziny 11:00 w miejscowości W., gm. S., pow. (...), woj. (...), spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki M. (...) o nr rej. (...) podczas włączania się do ruchu nie zachował szczególnej ostrożności i nie udzielił pierwszeństwa przejazdu jadącemu drogą z pierwszeństwem przejazdu kierującemu pojazdem marki B. (...) o nr rej. (...), w wyniku czego doprowadził do zderzenia się z tym pojazdem, to jest o wykroczenie z art. 86 § 1 kw.

Sąd Rejonowy w Łukowie wyrokiem z dnia 16 marca 2023r. w sprawie II W 629/21 uznał **R. N.** za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia wyczerpującego znamiona art. 86 § 1 kw i za czyn ten na podstawie art. 86 § 1 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 500 zł oraz zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 5.244,12 zł.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie złożył obrońca obwinionego zaskarżając wyrok w całości i podnosząc:

I. obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 8 kpw wobec naruszenia zasady swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i dokonania oceny dowolnej polegającej na:

1. obdarzeniu walorem wiarygodności zeznań świadka M. K. w zakresie tego, że obwiniony miał zjechać we wjazd posesji leżącej przy drodze w sytuacji w której zeznania świadka są chaotyczne, świadek myli pojęcia, operując raz sformułowaniem zjechał na pobocze, innym razem że wjechał ze wjazd, a ponadto świadek twierdzi, że pokrzywdzony uderzył w lewe koło samochodu obwinionego, gdzie faktycznie uderzenie nastąpiło w koło prawe; świadek obserwował zdarzenie z takiej perspektywy i odległości, iż nie miał możliwości dokładnie widzieć kolizyjnego ułożenia pojazdów jeżeli chodzi o kąt pod jakim doszło do zderzenia, a nadto świadek sam przyznaje, że był w szoku w związku z przedmiotowym zderzeniem, a ponadto świadek nie zeznawał w sposób zdecydowany i na rozprawie w dniu 5 maja 2022 roku na sam koniec zeznał, iż tak naprawdę to obwiniony nie wjechał całym samochodem we wjazd i świadek nie był w stanie określić czy wjechał prostopadłe czy pod skosem, co w połączeniu z całkowicie sprzeczną z prawdą okolicznością, iż do uderzenia miało dojść w lewe koło samochodu obwinionego całkowicie dyskredytuje zeznania tego świadka jako rzetelne źródło dowodowe, tym bardziej iż świadek relacjonował będącej na miejscu policjantce J. L. (zeznania na rozprawie - 5 maja 2022 roku), że nie widział momentu samego zderzenia, a z zeznań M. K. wynika, jakoby całe zderzenie widziała;

2. obdarzeniu walorem wiarygodności zeznań pokrzywdzonego w zakresie w jakim zeznał on, że widząc samochód marki M. stał on w całości we wjeździe w sytuacji, w której zeznania te sprzeczne są z relacją świadka M. K., która zeznała, że stał w połowie na jezdni i w połowie we wjeździe,

3. odmowie nadania waloru wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego odnośnie kąta w jakim doszło do uderzenia oraz tego, że nie zjeżdżał on we wjazd, tylko zawracał na jezdni, które to wyjaśnienia są spójne, logiczne, obwiniony cały czas trzyma się jednej wersji nie zmieniając jej, podaje wszelkie szczegóły i detale dotyczące zdarzenia, a ponadto jego wyjaśnienia odnośnie tego, że zawracał znajdując się cały czas na jezdni i wyłącznie lekko cofnął do tyłu znajdując się praktycznie równoległe do osi drogi by następnie skrócić koła w lewo i chcąc ruszyć do przodu są bardzo logiczne w kontekście uszkodzeń jego pojazdu (gdzie wyrwane praktycznie zostało prawe koło, czyli uderzenie przez B. musiało nastąpić pod bardzo małym kątem wyłącznie w wystający obrys prawego koła M.), co świadczy o tym, iż cały czas znajdował się w ruchu i uznać należy iż to kierujący B. nienależycie obserwował drogę i wjechał w pojazd stojący w zasadzie na jezdni;

4. podzieleniu w całości wniosków płynących z opinii biegłego Z. S., w sytuacji w której biegły oparł się wyłącznie na hipotetycznych symulacjach zdarzenia, gdzie posługiwał się wartościami dowolnie obranymi, gdzie jak sam stwierdził program, na którym pracował nie miał możliwości odtworzenia symulacji pokolizyjnego przemieszczania się samochodu M. z powodu braku koła, nadto nie wykonano ustaleń dotyczących sprawdzenia wiarygodności wersji obwinionego przez co opinia jest niepełna, a ponadto biegły lakonicznie odniósł się do obszernych zarzutów stawianych przez obronę i końcowo uznał, że obwiniony realizował manewr cofania, a nie zawracania na jezdni w zasadzie nie wyjaśniając na jakiej podstawie doszedł do takich ustaleń,

II. obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. 42 § 2 kpw w zw. z art. 201 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 kpk oraz art. 6 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrony o odebranie dodatkowych wyjaśnień od obwinionego, umożliwienie naniesienia na szkic położenia pojazdów, który wykonałby obwiniony oraz o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego w tym zakresie odnośnie sprawdzenia poprzez symulację komputerową przez biegłego wiarygodności jego wyjaśnień w zakresie położenia kolizyjnego pojazdów, kąta uderzenia, a co za tym idzie ustalenia, czy znajdował się on w ruchu czy włączał wobec uznania, iż sąd fakt ten ustalić może samodzielnie w oparciu o materiał osobowy, w sytuacji w której materiał ten jest niejasny wobec treści postawionych wyżej zarzutów i okoliczność tą należało definitywnie ustalić wiadomościami specjalnymi przez biegłego, gdyż jak sam on stwierdził na stronie 8 i 9 opinii uzupełniającej z dnia 17 lutego 2023 roku możliwe byłoby sprawdzenie wersji obwinionego, gdyby naniósł na kopię szkicu ustawienie pojazdów w momencie zderzenia, co

w ocenie obrony doprowadziło do niepełnych ustaleń faktycznych poprzez pominięcie oceny wiarygodności wersji obwinionego, co pozbawiło go prawa do obrony.

Obronca podnosząc powyższe zarzuty wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego w Łukowie do ponownego rozpoznania;
- względnie przeprowadzenie przed Sądem II instancji postępowania dowodowego i dopuszczenie dowodu z dodatkowych wyjaśnień obwinionego, umożliwienie mu naniesienia na szkic położenia pojazdów w momencie zderzenia, a następnie dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego w tym zakresie, który to ustali w oparciu o ten szkic prezentowaną przez obwinionego wersję w zakresie jej wiarygodności co do przebiegu zdarzenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez obrońcę obwinionego nie jest zasadna, a zawarty w niej wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Obronca podnosząc zarzuty obraży przepisów postępowania w zakresie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego popadł w sprzeczność, która wskazuje na to, iż jego apelacja ma w znacznej części wyłącznie charakter polemiczny z prawidłowymi rozważaniami Sądu Rejonowego dotyczącymi tej sfery wyrokowania. Otóż z jednej strony obrońca postulował, aby uznać za całkowicie niewiarygodne zeznania M. K. (zarzut z pkt I.1), aby następnie stwierdzić, że zeznania pokrzywdzonego także nie są wiarygodne, gdyż są sprzeczne z relacją M. K.. Dla obrońcy zatem zeznania M. K. nie są wiarygodne, gdy idzie o wykazanie, że sprzeczne z nimi wyjaśnienia obwinionego zasługują na uwzględnienie, lecz te same zeznania M. K. stanowią istotny dowód w sprawie, gdyż na ich podstawie obrońca sformułował tezę o braku wiarygodności relacji P. W.. Odnosząc się do tych dwóch zarzutów należy stwierdzić, że nie przekonywują argumenty obrońcy dotyczące powodów uznania zeznań M. K. za pozbawione wiarygodności. Wbrew twierdzeniom skarżącego, świadek w swej relacji była konsekwentna w zakresie opisu przebiegu przedmiotowej kolizji, zaś na podstawie tego opisu możliwe jest dokonanie jednoznacznych ustaleń faktycznych. Świadek jest także osobą obcą dla obu kierujących, zatem jej zeznania stanowią podstawowy dowód w sprawie. Fakt, iż omyłkowo świadek wskazała na lewe koło samochodu obwinionego nie może być podstawą zdyskredytowania jej zeznań w całości. Z tego też powodu, zgodne z jej wersją zdarzenia zeznania pokrzywdzonego zasługiwały na walor wiarygodności, zaś wyjaśnienia obwinionego, jako sprzeczne z relacją świadka, słusznie Sąd Rejonowy odrzucił. Warto w tym miejscu dodać, że obwiniony na rozprawie odwoławczej miał możliwość po raz kolejny wskazać własną wersję zdarzenia i przedstawiona przez niego relacja, zdaniem Sądu Okręgowego, w całości pozostaje niewiarygodna w świetle zeznań świadków, ale też materialnych śladów na jezdni i uszkodzeń samochodów.

Obronca zakwestionował także wartość dowodową opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych stwierdzając, że biegły oparł się na hipotetycznych symulacjach zdarzenia, nie odniósł się do wersji zdarzenia zaprezentowanej przez obwinionego i nie odniósł się do zarzutów stawianych przez obrońcę. Zdaniem Sądu Okręgowego, zarzuty podnoszone przez obrońcę w odniesieniu do obu opinii biegłego należy uznać za bezpodstawne. Przede wszystkim Sąd Rejonowy uwzględnił wniosek obrońcy i wezwał biegłego do złożenia opinii uzupełniającej, w której biegły odniósł się wprost do pytań sformułowanych przez obrońcę. Niezadowolony obrońcy z treści odpowiedzi nie stanowi podstawy do kwestionowania ustaleń biegłego. Niezrozumiałe jest także podnoszenie zarzutu, iż biegły oparł swe wnioski na hipotetycznych symulacjach zdarzenia w sytuacji gdy biegły miał do dyspozycji nie tylko relacje świadków i uczestników zdarzenia, ale przede wszystkim szkic miejsca kolizji czy bogatą dokumentację fotograficzną. Sąd Rejonowy uznał obie pisemne opinie biegłego za pełnowartościowy materiał dowodowy w sprawie i Sąd Okręgowy podziela tę ocenę. Należy końcowo wskazać, że zadaniem sądu prowadzącego postępowanie dowodowe nie jest dążenie do zbadania wiarygodności każdej hipotetycznej wersji zdarzenia, lecz jedynie do dokonania ustaleń faktycznych na podstawie wiarygodnych dowodów. Jak wyżej wskazano, wersja zdarzenia obwinionego nie była wiarygodna, zatem zbędne było zobowiązanie biegłego do oddzielnego opiniowania, czy wersja zdarzenia zaprezentowana przez obwinionego jest wiarygodna. Tej oceny dokonał Sąd Rejonowy, zaś Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw

do jej zakwestionowania. Z tych powodów Sąd Rejonowy słusznie oddalił wniosek obrońcy o wywołanie drugiej uzupełniającej opinii biegłego.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że nie zasługuje na uwzględnienie wniosek apelacji o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Łukowie do ponownego rozpoznania, gdyż w sprawie nie zachodziły przesłanki do wydania takiego orzeczenia.

O kosztach sądowych Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 121 § 2 kpw.

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.